

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **IBA CZ, s.r.o.**, IČO: 257 83 572
se sídlem Radlická 751/113e, Praha 5
zastoupená advokátkou JUDr. Petrou Kubáčovou
se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019 č.j. MPSV-2018/247729-422/2

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 1. 2019 č.j. MPSV-2018/247729-422/2 a rozhodnutí Úřadu práce České republiky, generálního ředitelství ze dne 1. 11. 2018 č.j. UPCR-2018/71098/4 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně advokátky JUDr. Petry Kubáčové.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a současně potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky, generálního ředitelství ze dne 1. 11. 2018 č.j. UPCR-2018/71098/4 (dále jen

„rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo dle § 63 odst. 2 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) žalobkyni odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu porušení povinnosti stanovené v § 58a téhož zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že zprostředkovala zaměstnání bez sjednaného pojištění.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobkyně požádala dne 2. 8. 2017 o povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Rozhodnutím Úřadu práce ze dne 9. 10. 2017 č.j. UPCR-2017/70327/5 bylo žalobkyni uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání na dobu tří let počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí (26. 10. 2017). Úřad práce následně zjistil, že žalobkyně nesplnila svou povinnost doložit ve lhůtě dvou měsíců od právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání doklad o sjednání pojištění dle § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Dle 12. 1. 2018 proto podal Státnímu úřadu inspekce práce podnět k zahájení řízení z moci úřední ve věci spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Dne 28. 8. 2018 žalobkyně Úřadu práce předložila kopii pojistné smlouvy č. 5900021341 o pojištění záruky pro případ úpadku žalobkyně jako agentury práce ze dne 9. 5. 2018 na pojistné období od 8. 5. 2018 do 7. 5. 2019. Žalobkyně ve vyjádření k zahájenému správnímu řízení připustila, že v zákonem stanovené lhůtě nedoložila doklad o sjednání pojištění, za což jí byla dne 24. 4. 2018 uložena pokuta Oblastním inspektorátem práce pro hlavní město Prahu. Žalobkyně pokutu uhradila a následně odeslala správnímu orgánu I. stupně předmětný doklad. Dále uvedla, že v době od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání do dne doručení potvrzení o sjednání pojištění žádného zaměstnance dočasně nepřidělila. V doplnění vyjádření žalobkyně uvedla, že základem skutkové podstaty správního deliktu je zprostředkování zaměstnání bez sjednaného pojištění dle § 58a zákona o zaměstnanosti, k čemuž z její strany nedošlo. Doplnila, že o povolení ke zprostředkování zaměstnání žádala, aby mohla danou činnost vykonávat též ve Spolkové republice Německo.
3. Správní orgán I. stupně po provedeném řízení žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání rozhodnutím ze dne 1. 11. 2018 odejmul. V odůvodnění uvedl, že součástí rozhodnutí o udělení povolení bylo také stanovení podmínek, z nichž vyplynulo, že žalobkyně byla do 26. 12. 2017 povinna správnímu orgánu doložit doklad o sjednání pojištění. Tuto povinnost však žalobkyně nesplnila. Její primární povinností bylo mít uzavřené platné pojištění pro případ úpadku ve smyslu § 58a zákona o zaměstnanosti od počátku platnosti povolení. Doložené pojištění bylo sjednáno až ke dni 5. 8. 2018, tedy pět měsíců po marném uplynutí stanovené lhůty. Z dikce předmětného ustanovení dle správního orgánu I. stupně plyne, že i pokud agentura práce nevykonává žádnou činnost, je povinna zákonné pojištění mít. Skutečnost, že žalobkyně do doby sjednání pojištění nepřidělovala žádného zaměstnance, nebyla pro posouzení věci rozhodná. V České republice je možné pojistnou smlouvu uzavřít i v případě, že agentura práce dosud žádné zaměstnance nepřiděluje. Přijetí argumentace žalobkyně by vedlo k obcházení zákona, neboť agentury práce by mohly zákonem požadované pojištění uzavírat libovolně a nahodile. Správní orgán I. stupně uzavřel, že má za prokázané, že se žalobkyně dopustila porušení § 58a zákona o zaměstnanosti, přičemž uvedené ustanovení mu nedává možnost činit výjimky. Neumožňuje mu totiž zvážit, zda povolení odejme či nikoliv, nýbrž striktně stanoví, že povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme.

4. Žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítla, že na základě povolení ke zprostředkování zaměstnání následně získala povolení ke zprostředkování zaměstnání v SRN, kde od 1. 10. 2018 přiděluje k uživateli zaměstnance. Před tímto datem žádné zaměstnance nepřidělovala. Zopakovala, že dne 14. 5. 2018 doložila pojistnou smlouvu, za jejíž včasné nedoložení již byla pokutována. Ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti stanoví dva kvalifikační prvky, které musí být splněny kumulativně. Prvním z nich je absence sjednaného pojištění a druhým provádění činnosti, kterou zákon označuje jako zprostředkování zaměstnání. Žalobkyně až do sjednání pojištění žádného zaměstnance za účelem dočasného přidělení nezaměstnala. Prvek zprostředkování zaměstnání tak v jejím případě nebyl splněn, a správní orgán I. stupně tedy rozhodl v rozporu se zákonem. Jednání, které je žalobkyni vytýkáno, nenaplnilo hypotézu § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, nebylo společensky závadné a neohrozilo zákonem chráněný zájem.
5. Žalovaný v rámci vypořádání odvolacích námitek konstatoval, že žalobkyně správnímu orgánu I. stupně nedoložila ve lhůtě dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání doklad o sjednání pojištění záruky pro případ svého úpadku. Požadované pojištění uzavřela až dne 8. 5. 2018 v reakci na zahájené správní řízení, z čehož plyne, že více než šest měsíců zprostředkovávala zaměstnání bez sjednaného pojištění dle § 58a zákona o zaměstnanosti. Zákonná povinnost je spjata s udělením povolení ke zprostředkování zaměstnání a dvouměsíční lhůta, na kterou správní orgán I. stupně žalobkyni dostatečně upozornil v rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, se vztahuje k doložení dokladu o sjednání příslušného pojištění, nikoliv k jeho sjednání. Samotné nedoložení pojištění ve stanové lhůtě by nebylo důvodem k odnětí povolení za předpokladu, že by bylo řádně a včas uzavřeno. V tom případě by se jednalo pouze o přestupek, za který již byla žalobkyni uložena pokuta. Řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání a řízení o pokutě jsou však dva zcela odlišné právní instituty. Zákon o zaměstnanosti rozlišuje dohledová opatření a správní delikty a umožňuje žalobkyni potrestat za správní delikt a zároveň jí odejmout povolení ke zprostředkování zaměstnání. Výklad § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti nastíněný žalobkyní označil žalovaný za zavádějící, neboť dané ustanovení nelze vykládat bez souvislosti s § 58 téhož zákona. Neobstojí tedy argumentace žalobkyně, že nebyl naplněn druhý prvek skutkové podstaty pro odnětí povolení. Zákon o zaměstnanosti povinnosti sjednání pojištění nespojuje s faktickou realizací zprostředkovatelské činnosti. Záměrem zákonodárce jistě nebylo, aby agentury práce uzavíraly pojištění až, resp. jen v případě realizace dočasného přidělování zaměstnanců, jinak by v předmětném ustanovení zákonodárce neukotvil povinnost sjednat pojištění i pro případ, že agentura práce nemá žádného zaměstnance, stejně jako povinnost doložit doklad o sjednání pojištění ve stanovené lhůtě. K důvodům jeho nesjednání nelze přihlídnout, neboť ani neúmyslné porušení nezbavuje žalobkyni odpovědnosti. Přestože žalobkyně nezamýšlela zprostředkovávat zaměstnání na území ČR, byla povinna vykonávat svou činnost v souladu s právním řádem, který sjednání pojištění vyžaduje. Nadto povolení ke zprostředkování zaměstnání v SRN bylo žalobkyni uděleno na období od 3. 4. 2018 do 2. 4. 2019, tedy v době, kdy žalobkyně neměla povinné pojištění sjednáno.
6. Žalobkyně dle mínění žalovaného sama doložila porušení § 58a zákona o zaměstnanosti, tedy to, že zprostředkovávala zaměstnání bez sjednaného pojištění nejméně v období od 26. 10. 2017 do 8. 5. 2018, přičemž důsledkem tohoto protiprávního jednání je odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 63 odst. 2 písm. d) téhož zákona. Pro

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

uzavření pojištění je podstatné, že žalobkyně byla danou činností oprávněna vykonávat od 26. 10. 2017, a byla tak povinna mít sjednáno pojištění pro případ úpadku. Počet zaměstnanců má vliv toliko na výši pojištění. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobkyně, že nedošlo ke zprostředkování zaměstnání bez sjednaného pojištění, neboť lze pouze spekulovat, zda některý z pracovních poměrů zaměstnanců uzavřených od 26. 10. 2017 nebyl uzavřen za účelem výkonu jejich práce pro uživatele. Vzhledem k dikci ustanovení § 58a odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti toto ani není rozhodné; podstatné zůstává, že žalobkyně k uzavření pojistné smlouvy přistoupila teprve dne 9. 5. 2018, tedy více než 6 měsíců po nabytí právní moci rozhodnutí o udělení povolení, čímž se dopustila zprostředkování zaměstnání bez sjednaného pojištění dle § 58a zákona o zaměstnanosti.

7. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítla jeho rozpor se zákonem. Má za to, že nedošlo k naplnění hypotézy § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, která stanoví dva kvalifikační prvky, jež musí být splněny kumulativně, aby žalovaný mohl povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmout. K prvému z nich – absenci sjednaného pojištění – žalobkyně uvedla, že zákonem požadované pojištění v zákonné lhůtě skutečně nesjednala a nedoložila. Druhým předpokladem je samotné zprostředkování zaměstnání, přičemž úmyslem zákonodárce bylo, že nestačí pouhé jednorázové zprostředkování, ale má se jednat o soustavnou a dlouhodobou činnost. Tím spíše nestačí, že žalobkyně do okamžiku sjednání pojištění žádného zájemce za účelem přidělení k uživateli nezaměstnala, a zprostředkování zaměstnání tak neprováděla.
8. Žalobkyně vyslovila nesouhlas s názorem žalovaného, že sama doložila porušení předmětného ustanovení. Žalovaný se podle ní dopustil logické vady, když automaticky spojil nesjednání pojištění se zprostředkováním zaměstnání, ačkoliv v úvodních ustanoveních zákona o zaměstnanosti je zavedena legální definice pojmu zprostředkováním zaměstnání. Žalobkyně se dále ohradila proti spekulaci žalovaného stran uzavřených pracovních poměrů. Namítla, že skutečný stav věci bylo možno zjistit například výslechy zaměstnanců žalobkyně, jejichž pracovní poměr vznikl po rozhodném datu, avšak takový důkaz nebyl proveden. V této souvislosti poukázala na § 50 odst. 2 správního řádu. Zopakovala, že do dne doručení potvrzení o sjednání pojištění žádného zaměstnance za účelem přidělení nezaměstnala. S odkazem na legální definici zprostředkování zaměstnání v § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti uvedla, že skutečnost, zda prováděla zaměstnávání osob za účelem jejich přidělení k uživateli, je rozhodná pro odnětí povolení dle § 63 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Tuto sankci lze uložit ve dvou případech: a) agentura pojištění nemá a provádí zprostředkování; a b) agentura pojištění má, nedoloží jej a provádí zprostředkování. Žalobkyně pojištění sice nesjednala a nedoložila jej, nicméně žádné zprostředkování zaměstnání neprováděla. Zákonné předpoklady pro odejmutí povolení proto nebyly naplněny.
9. Dále se žalobkyně zabývala srovnáním současné a předchozí právní úpravy obsažené v § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Je toho názoru, že úmyslem zákonodárce vyjádřeným v důvodově zprávě k zákonu č. 206/2017 Sb., bylo zjemnit dosavadní nepřiměřeně přísnou úpravu. Provedená změna konkrétněji formuluje veřejný zájem, tedy ochranu nároku agenturních zaměstnanců na odměnu za vykonanou práci v případě, že zaměstnavatel kvůli hrozícímu úpadku nemá dostatek hotových prostředků pro jejich uspokojení. Tento veřejný zájem v daném případě nemohl být ohrožen, protože žalobkyně žádné zaměstnance, jejichž mzda by mohla být ohrožena, nezaměstnávala.

10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nad jejíž rámec s odkazem na právní teorii konstatoval, že v pochybnostech nemá vést výklad zákona k výsledku, podle kterého pro určitá pravidla vzhledem k jejich vztahu k jiným pravidlům nebude žádný aplikační prostor. Dále konstatoval, že současné znění § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti vychází bez jazykových změn ze znění ustanovení účinných již od 1. 1. 2011, přičemž zákonem č. 206/2017 Sb., došlo jen k odstranění důvodu pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání spočívajícího v nedoložení předmětného pojištění správnímu orgánu I. stupně v zákonem stanovené lhůtě. Cílem uvedené úpravy bylo rozlišení těch agentur práce, které řádně a včas sjednávají předmětné pojištění a opomenou jej doložit, od těch, které jej nedoloží z toho důvodu, že jej vůbec neuzavřely a zprostředkovávají zaměstnávání. V prvním případě se jedná pouze o přestupek, zatímco ve druhém případě je důsledkem odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání, a to nezávisle na tom, zda došlo k potrestání agentury dle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti, nebo zda došlo k dodatečnému sjednání pojištění nebo zda byl nějaký zaměstnanec dočasně přidělen. Zákonná povinnost uzavřít pojištění záruky pro případ úpadku je od počátku spojována s udělením povolením ke zprostředkování zaměstnání nezávisle na tom, zda agentura práce nějaké zaměstnance zaměstnává a dočasně přiděluje.
11. K námitce žalobkyně, že pouhé nesjednání pojištění nelze automaticky spojovat s činností spočívající ve zprostředkování zaměstnání, žalovaný podotkl, že tato argumentace se opírá pouze o jazykový výklad zákonné definice pojmu zprostředkování zaměstnání.
12. Žalovaný je přesvědčen, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Jelikož v posuzovaném případě nebylo rozhodné, zda žalobkyně v době bez sjednaného pojištění zaměstnávala některého zaměstnance k dočasnému přidělení, nelze souhlasit s tím, že správní orgán měl provést další dokazování (výsledky zaměstnanců).
13. K námitce, že žalobkyně zprostředkování zaměstnání ve smyslu § 14 zákona o zaměstnanosti neprováděla, žalovaný podotkl, že pokud by žalobkyně měla pojištění řádně a včas sjednáno a pouze jej nedoložila, nejednalo by se o důvod k odejmutí povolení ve smyslu § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, ale jen o přestupek ve smyslu § 140 odst. 1 písm. f) téhož zákona, který projednávají orgány inspekce práce. V případě žalobkyně však došlo jak k nedoložení dokladu o sjednání pojištění, tak ke zprostředkování zaměstnání bez sjednaného pojištění. K odkazu žalobkyně na novelizaci § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti žalovaný poznamenal, že úmyslem zákonodárce rozhodně nebylo zmírnit opatření vůči těm agenturám práce, které pojištění řádně nesjednaly.
14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
15. Podle § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti agentura práce, které bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b), je povinna sjednat pojištění záruky pro případ svého úpadku (dále jen „pojištění“), na základě něhož vzniká dočasně přidělenému zaměstnanci právo na plnění v případě, kdy mu agentura práce z důvodu svého úpadku nevyplatila mzdu.

16. Podle § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti agentura práce podle odstavce 1 je povinna sjednat pojištění ve výši zajišťující výplatu mzdy nejméně do výše trojnásobku průměrného měsíčního čistého výdělku všech svých zaměstnanců, které dočasně přiděluje nebo které bude dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele. Sjednání pojištění je agentura práce povinna doložit generálnímu ředitelství Úřadu práce do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání.
17. Podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a.
18. Podle § 14 odst. 1 zákona o zaměstnanosti zprostředkováním zaměstnání se rozumí
 - a) vyhledání zaměstnání pro fyzickou osobu, která se o práci uchází, a vyhledání zaměstnanců pro zaměstnavatele, který hledá nové pracovní síly,
 - b) zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení (dále jen "uživatel"),
 - c) poradenská a informační činnost v oblasti pracovních příležitostí.
19. Soud shledal opodstatněnou klíčovou námitku žalobkyně o nenaplnění hypotézy právní normy zakotvené v § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, a to ve spojení se související námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím odejmul žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání právě na základě § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, přičemž správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že dle předmětného ustanovení postačí k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání skutečnost, že agentura práce (fakticky a právně) disponuje povolením ke zprostředkování zaměstnání a zároveň nemá sjednané pojištění ve smyslu § 58a odst. 1 téhož zákona, přičemž je bez významu, že zprostředkování zaměstnání fakticky nevykonává. Takový závěr je však s ohledem na znění ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti nutno jednoznačně odmítnout.
20. Stejnou otázkou se Městský soud v Praze zabýval již v rozsudku ze dne 29. 10. 2020 č.j. 10 Ad 3/2019 – 57. V něm dovedl, že „(z) formulace ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti je podle soudu patrné, že zákonodárce stanovil pro naplnění důvodu odejmutí tři podmínky, a to že: (i) právnická/fyzická osoba má povolení ke zprostředkování zaměstnání, (ii) tato osoba zprostředkovává zaměstnání a (iii) bez sjednaného pojištění podle § 58a téhož zákona. Kdyby měl být správný výklad zastávaný správními orgány, zákonodárce by mohl opomenout druhou podmínku a omezit se na formulaci předmětného ustanovení např. ve smyslu: Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická nebo fyzická osoba nesjedná pojištění podle § 58a. Takto však zákonodárce předmětné ustanovení neformuloval. Výklad zastávaný správními orgány je tak třeba odmítnout již jen proto, že odporuje gramatickému výkladu textu zákona. Městský soud má za to, že pojmem „zprostředkovává“ v rámci § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti je třeba rozumět faktické, skutečné poskytování služby zprostředkování zaměstnání.“ V témže rozsudku soud dále uvedl, že „(p)okud tedy má být účinně dosaženo zákonodárcem sledovaného účelu posílení právní jistoty a zajištění práva na mzdu ve prospěch agenturních zaměstnanců, pak je třeba z ustanovení § 58a odst. 1 v návaznosti na § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti dovést, že agentura práce musí pojištění sjednat nejpozději do okamžiku, než začne fakticky zprostředkovávat zaměstnání, tj. než zaměstná fyzickou osobu za

účelem výkonu práce pro uživatele. Takto sjednané pojištění tedy musí doložit do dvou měsíců od právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání. Městský soud je současně toho názoru, že pokud agentura práce doklad o pojištění v této lhůtě neodloží a učiní tak později, znamená to sice překročení lhůty podle ustanovení § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, avšak půjde o překročení lhůty pořádkového charakteru, jež je dle zákona o zaměstnanosti stíháno sankcí/přestupkem podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti, avšak nemá za následek např. fikci prováděného zprostředkování bez pojištění.“ Soud své úvahy uzavřel následovně: „S ohledem na výše uvedené je podle názoru soudu třeba vykládat důvod k odnětí povolení podle ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti tak, že k jeho naplnění je třeba zjištění, že právnická/fyzická osoba, které má být povolení odňato, skutečně zprostředkovávala zaměstnání, aniž by skutečně sjednala předepsané pojištění.“

21. Soud neshledal důvod k tomu, aby se od závěrů vyjádřených v právě citovaném rozsudku, které lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc, jakkoliv odchýlil. Skutečnost, že žalobkyně v posuzovaném případě skutečně bez zákonem požadovaného pojištění zprostředkovávala zaměstnání, tj. že vyvíjela činnosti uvedené v § 14 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, nebyla správními orgány v průběhu řízení nijak prokázána. Argumentace žalovaného, podle níž lze pouze spekulovat, zda některý z pracovních poměrů zaměstnanců uzavřených od 26. 10. 2017 nebyl uzavřen za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, je vskutku pouhou spekulací, o kterou se však natolik zásadní rozhodnutí, kterým je rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, opírat nemůže. Obsah správního spisu prokazuje, že správní orgány obou stupňů nezjišťovaly, zda žalobkyně v rozhodné době, kdy neměla sjednáno zákonem požadované pojištění, fakticky zprostředkovávala zaměstnání. Žalovaný dokonce v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost mylně označil za nerozhodnou s tím, že podstatné zůstává, že žalobkyně k uzavření pojistné smlouvy přistoupila teprve dne 9. 5. 2018.
22. Obstarání podkladů a prokázání skutkového stavu v rozsahu potřebném pro rozhodnutí je povinností správního orgánu, neboť je to on, kdo jsou nadán pravomocí povolení ke zprostředkování zaměstnání ex officio odejmout. V souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu je nezbytné, aby skutková zjištění shromážděná správním orgánem poskytovala dostatečnou oporu pro závěr o naplnění všech podmínek pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání zakotvených v § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti (k tomu viz výše). Správní orgán je tedy povinen shromáždit podklady i k prokázání toho, že žalobkyně skutečně v rozhodné době, kdy neměla sjednáno požadované pojištění, vykonávala činnost spočívající ve zprostředkování zaměstnání. V posuzované věci nicméně správní orgán v důsledku nesprávného výkladu § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti tuto skutečnost vůbec nezjišťoval, a nezjistil tak dostatečně skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí.
23. Na základě shora uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a zároveň pro nedostatečnost skutkových zjištění (§ 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že ze stejných důvodů je nezákonné i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud současně zrušil i je.
24. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak správní orgán bude vycházet za závěru, že pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti je třeba prokázat, že žalobkyně bez sjednaného pojištění podle §

58a zákona o zaměstnanosti fakticky zprostředkovávala zaměstnání. Za tímto zjištěním správní orgán doplní potřebná skutková zjištění.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení tvořených zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč, odměnou za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč připadající na dva úkony, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 10. března 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu